

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עין משפט נר מצוה

כג א ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ג שמיטה ה"ג ד
סמג עין סג טו"ש י"ד
סימן ז' ספיקא ה' ועין
בה"ט:
סד ה מ"י ט"ס פ"ח ה"ג
כ"ג סמג ט"ס טו"ש
י"ד ס"י מ"ג טע"ף א':
סד ו ד מ"י ט"ס ה"ג כ"ג
ולחומר ועין כ"מ
וב"מ:
סו ה מ"י ט"ס ה"ג כ"ג
טו"ש ט"ס פ"ח ה':
סז ט"י ט"ס פ"ח ה"ג
א סמג ט"ס טו"ש
י"ד ס"י ט"ס טע"ף א':
סח י"י ט"ס טו"ש ט"ס
סע"ף ב':

שיטה מקובצת

א' וכל אחריו בין הפרשה
טרפה: ב' כשהיא מעורה
ודבורה: ג' הא איכא
שהרי כולה קיימת: ד' על
שם שקודם התחתן אדם:
ה' ואינו יודע או שמא
מטון עובי פצול ראשון
עד פצול ב' קרוי
בין הפרשות: ו' במקום
ששוככות על הגוף דהיינו
למטה:

ריבוי גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר
אמרת עד אחת טרפה עד
ועד בכלל כו' אם תמצא
לומר עד ולא עד בכלל
שהראשונה אינה בכלל
מחוץ פי פרשה ראשונה
מהו שהיא ביניים בין
סוף הפרשה לתחתן פרשה
של ראשונה מהו ישנה
בכלל חוט השדרה א' לא:
אם תמצא לומר עד ועד
בכלל פרשה (ראשונה)
[עצמה] בכלל מחוץ נאן
לאן א' אבל לא שניה.
אם נישלה פרשה שניה
עצמה עצם וגם מחוץ תידון
בכשר ולא לחוט השדרה:
עד בין אנפיה: עד כפי
העוף: כי הא דר' חייא
זריק ליה כלומר ר' חייא
זריק ליה וטרף בהמה
שלא נשתיר ממנה כזית
ור' שמעון ב"ר מטביל
ביה כלומר אכיל ליה
ע"י שיכור ומכשר לבהמה
א"ע דלא הוי כזית:
במקום שהיא חיה כלומר
באותו מקום שהיא תולה:
הילכך בעינן כזית במקום
מרה כו' כלומר הן במקום
מרה והן במקום שהיא
חיה: מתלקט מהו כלומר
דלא הוי כזית במקום
אחד אלא מתלקט בכמה
מקומות: כרצויה מהו
כלומר ארוך וקצר: מורד
מהו דלא הוי כזית עב אלא
מורד: אי למ"ד כזית
במקום מרה האכא כלומר
כיון דמעורה בטרפשה:
ואמרי לה קראת תתא
דשתי קרבות יש בריאה
וסימנך כיוצא דוורדא
כו' כלומר אדם הפנימי
כוורד: תתא מ"ג מרברב
דאמר

עד ועד בכלל או **עד ולא עד בכלל**. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כל שיעורה דשיערו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי דמשנה או דברייתא אכל הכא מימרא היא: **ואם תימצא לומר עד ולא עד בכלל** פי פרשה מהו. אף על פי שאמר שמואל עד בין הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא מתחלת עובי פיצול ראשון עד פיצול שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות ראשון ועד ולא עד בכלל ואינו יודע או שמה מסוף עובי פיצול ב' קרוי בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש אכל מה שהיא כנגד עובי החוט המתפלג לא מיקרי בין הפרשות וטרפה אי נמי משום הכי מספקא ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו עובי פיצול ראשון הוי בין הפרשות דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט המתפלג לשמאל לחוט המתפלג לימין והא דנקט שמואל עד בין הפרשות ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד מתחיל לזאת ולהתפלג קודם לתצורו ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא ליה דפי פרשה ראשונה אכל אס עד ועד בכלל לא מני למיבעי פי פרשה שניה מהו דמנה נפסח הוי בכלל אינו יודע כמו בין הפרשות שני דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר דטרפה ומו לא ואס איתא דפי פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה אינו יודע ובכלל שניה יש לו להיות: **ואם תימצא לומר עד ועד בכלל** פרשה עצמה מהו. פירש בקונטרס נפסק הפיצול עלמה מן החוט מהו ונראה דאפילו דאס תימצא לומר דעד ולא עד בכלל הוה מני למיבעי דפרשה עצמה את"ל דפי כשרה אז ודאי ליכא למיבעי דכ"ש פרשה עצמה ועוד י"ל למיבעי ליה אס נפסק הפיצול ברחוק ממקום חיבורו כנגד חוט השדרה שזין פיצול ראשון לפיצול שני שהוא בין הפרשות ראשון והשתא לא מני למיבעי אלא את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דאי הוה טרפה הוה שייך למיבעי כל הנך דעיות כגון דבראשונה: **למטה מן האנפיה**. יש להסתפק אס למטה ממקום ששוככות על ה' העוף דהיינו למטה מסוף עכ"ס של כנף הממוצר בגוף: **ערוקאי**. רבי זירא לא היה נרץ לברוח דאזני זה זורק (פסחים סה:). דכי הוה אמי ריש נהרא למתא כי הוה חוי רבנן אמר להו לך עמי כל בחדרין: **ה' רבך בעינן בבית במקום מרה** ובזית במקום שהיא חיה. הכי קיימא לן דפסקין לעיל (דף מג.) הלכה כדברי האומר בזכות: **ואמרי לה קראת תתא**. כלומר עם עילאה דאי תתא גרידא הא פסקין בסמוך דבעינן תרתייהו ואס כן לא הוה ליה לא כרז: **ואלא כשמואל** איניקב

עד ועד בכלל או דלמא עד ולא עד בכלל בעי רב פפא את"ל עד ולא עד בכלל פי פרשה מהו בעי רבי ירמיה את"ל עד ועד בכלל פרשה עצמה מהו ת"ש הפרשה תידון כבשר מאי לאו פרשה ראשונה ושניה לא יגלישית בעופא ר' ינאי אומר ר' אלמטה מן האנפיה ור"ל אמר יעד בין אנפיה אמר עולא הוה קאימנא קמיה דבן פזי ואייתו לקמיה עופא וברק עד בין אנפיה ושלח ליה דבי נשיאה וקם ואזל ולא ידענא אי משום דלא צריך למברק טפי אי משום כבוד נשיאה: נישלה הכבד וכו': הא נשתייר הימנה כלום כשרה אע"ג דלא הוי כזית והתנן גיטל הכבד ונשתייר הימנה כזית כשרה אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' חייא הא ר"ש בר רבי כי הא דר' חייא זריק לה ור"ש בר רבי מטביל לה וסימנך עשירין מקמציין ההוא פולמוסא דאתא לפומבדיתא ערקו רבה ורב יוסף פגע בהו ר' זירא אמר להו ערוקאי כזית שאמרו במקום מרה רב אדא בר אבהה אמר במקום שהיא חיה אמר רב פפא הילכך בעינן כזית במקום מרה ובעינן כזית במקום שהיא חיה ובעי ר' ירמיה מתלקט מהו כרצויה מהו בעי רב אשי כזית מרודד מהו ותיקו בעא מיניה ר' זיריא מר' אמי גדלדלה כבד ומעורה בטרפשיה מהו אמר ליה גדלדול זה אינו יודע מהו אי למ"ד במקום מרה הא איכא אי למ"ד במקום שהיא חיה הא איכא: הריאה שניקבה: רב ושמואל ורב אסי דאמרי קרמא עילאה ואמרי לה קרמא תתאה אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן וסימנך כיתונא דורדא דמנחא ביה ריאה פשיטא אי איניקב עילאה ולא איניקב תתאה תתאה מגין כדרבה דאמר ר' רבה האי ריאה דאגליד כאהינא

א' (ב' ברכות ט: וס' סמ"ג)
ג' (ב' ברכות ט"ז ה"א)
ד' ר' ינאי אומר עד בין כו'
ה' ור"ל אמר עד למטה כו'
ו' (לקמן דף טז.) (מנחות
סו.) (ז' ז"ל כ"ד)
ז' כהנא (ז' ז"ל ל.) ח' (מנחות
סו.) (ז' ז"ל ל.) ט' (ע"כ
חזון לרף מה: ט') (ע"כ
פירוש לפי לשון אחר.)
י' עין רש"י, ס' ע"כ
מהר"ם,

הגהות הב"ח

(א) נבי ינאי אומר עד
(ב) למטה:

ענין רש"י

איברי'ש [איברי'ש].
טרפה.
טיבב"א. דק. ורה.

מוסף רש"י

הא נשתייר הימנה
כלום כשרה. דעמיד
להיבדולת ולהתפלות
(הפרדט ע"י סמ.) עשירין
מקמציין. ר' שמעון שהרי
בן נשיא ועשיר היה, קמנן
עלן (מנחות טז.). במקום
שהיא חיה. פי דהיינו
במקום שגמליה נחלר הכבד
(הפרדט ט"ו).

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא ולא מדין הפרשה: פרשה עצמה. נפסק החוט כנגד פרשה שניה דשר שזין ללע ראשון לשני מהו כדאי ראשון שדין ליה וטרפה או דבר ללע שני שדין ליה ואינו יודע: אס נפסק החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרם מני לאו פרשה שניה. ומפי גאון אחר שמעתי פרשה עצמה נשבר הללע עצמו. ולשון מורי הראשון הגון וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ט: **עד למטה**. מכנפי הוי כח חוט השדרה דליה: ולריש לקיש עד כנגד בין אנפיה. ומו לא: ושלוה ליה דבי נשיאה. שלחו כשצילו שילך אללס: והא אן סנן. גבי אלו כשרות דמתני' (לקמן דף טז.): וזיק לה. לזהמה שלא נשמיר בה כזית מן הכבד דקסבר טרפה: מטביל לה. אוכלה. וכל מכלס ע"י טבול חומץ או חרוסת כך שמעתי. אכל נראה דבעי דבאיסור והיתר ערף ומכשר הוה שייך למייתי וזיק ומטביל לא שייך ציה ומסתבר דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל בהמה ולא היה אוכלו דלא היה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף על גב דלאו כשר ליה משום דריאוחא דקסבר דשמה תלויה ב' כדקיי"ל (ברכות דף מד:) כל נפש משיב נפש וכדאמרינן (על דף נג.) הרואה שיבירא חומץ כזית דשר קודם שמה נפשה הילכך אס לא נשמיר כזית להעלות ארוכה שיחור וירפא טרפה ור' חיאל לא בעי כדי להעלות ארוכה אלא שזורא פורתא מקום תליא דמרה דשיורא דמקום מרה דעין דלנקמן: עשירין מקמציין. רבי שמעון בן רבי צנו של נשיא היה. ומקמן לשון ערין: פולמוסא. חיל השלטון: ערוקאי. גמירי מניאי הא מילתא כזית שאמרו במקום מרה יאה: במקום שהיא חיה. שהכבד חיה משם דהיינו מקום תלייתה כשהיא מעורה שדבורה תתא כהליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחרינא דיותרת הכבד איברי'ש צלע"ו והן טרפשיין: מטלקט מהו. כזית מתלקט ולא דמקום אחד אלא חזי כזית כזית כזית כזית: מרודד. מרוקע טיבב"א צלע"ו וגרע מרכוועה: גדולה. נעקרה דמקומות הרבה: ומעורה בטרפשיה. כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: הא אינא. גהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: יסונוא דורדא. מלבוש אדם שהריאה מונחת בו. ורדא על שם שקרום דתחתון אדם הוא כדאמרינן לקמן (עמ"ה ג) כהינא סומקא: דאגליד. שיעטל קרום העליון והופשט כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף טז.): כאהינא

א' לפי הניסוח ששלפנינו נמ"א
אזי מוכן משי"ל אכל לא שיה
ואזי דניקבה אחרת היה לו
דפרשה ראשונה בכלל מחו
אכל לא שניה וכו'.